

IŽANGA NUOTYKIAI PRASIDEDA...

Tolimiausiamė mėlynuojančio vandenyno kampe-lyje, užkerėtoje, migloje skęstančioje paslaptingoje seklumoje driekiasi nuostabiausia vietovė žemėje. Kiekvienas jos kampelis yra stebuklingas – nuo žėrinčių, sniegu baltuojančių kalnų viršūnių iki gėlėse paskendusių miškų. Tai – Vienaragių sala.

Vieną dieną salos šešėlyje suspindėjo purpurinės šviesos taškelis. Kolibrį primenanti greita švieselė pasklido tarp saulės spindulių, driekėsi į kairę ir į dešinę. Ji blykčiojo, suko ratus virš salos krioklių

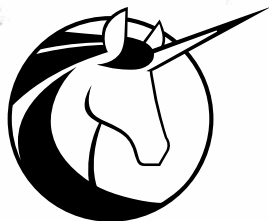
VIENARAGIŲ AKADEMIJA

ir pievų, galiausiai pakilo virš žaliuojančio kalno viršūnės. Ten stovėjo ir į jūrą žvelgė balta žėrinti vienaragė su suktu ragu.

Jos vaivorykštiniai karčiai plaukstėsi vėjyje, vienaragė stebėjo, kaip taškelis judėjo vis arčiau ir arčiau. Ji neatrodė nustebusi – šią švieselę ne kartą buvo mačiusi ir anksčiau. Taškelis apskriejo didingos būtybės kūną, apsisuko aplink ragą ir pakilo į orą. Tai buvo stebuklinga Lemties fėja, spindinčiomis akimis ir turinti plazdančius, rožinius sparnelius. Pasisveikindama vienaragė palenkė galvą. Lemties fėja kelias akimirkas plasnojo šalia vienaragės, paskui paskrido į šalį, pakilo aukštyn link dangaus... Ten prisijungė prie brangakmenių spalvomis žėrinčių Lemties fejų būrio – jos džiaugsmingai plasnojo sparneliais.

Vienaragė pakėlė akis, pažvelgė į Lemties fejas, kurios ramiai sklandė ore. Staiga būrys išsisklaidė, taškeliai pabiro į skirtingas puses, dingo iš akių. Liko tik ypatingoji vienaragė ir blėstantis kibirkščiuojančios rožinės šviesos spindesys.

PIRMAS SKYRIUS

– Atsargiai, mergyte! – šūktelėjo Sofija Mendoza Marei Lu skriejant per nukritusį medį. Šuolis buvo aukštas, kai kuriems raiteliams iš baimės per nugarą būtų perbėgęs šiurpulys, bet Sofija nė kiek neišsigando. Kas galėtų bijoti, linksmindamasis su geriausia drauge?

Marė Lu, gražioji kaštoninė Sofijos kumelė, su-prunkštė iš malonumo. Ji mėgavosi ne mažiau už raitelę! Kumelė šuoliavo, dūmė per mišką, kanopos dunksėjo į žemę.

– Štai ten, – tarė Sofija, švelniai nukreipdama Marę Lu nerti po žemai nusvirusiomis šakomis. – Pirmyn!

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

Sofija nuo neatmenamų laikų mylėjo Marę Lu ir apylinkių tyrinėjimas buvo jų mėgstamiausias užsiėmimas. Mergaitė ilgus metus gyveno ūkyje, tai buvo jos namai. Ji buvo įgudusi raitelė, Marei Lu vikriai šuoliuojant gebėjo tvirtai išsilaikyti balne. Vėjui taršant jos gelsvai rudus karčius, Sofija juokėsi. Jai ant kaklo kabėjo krištolinis žvaigždės formos pakabukas, draugėms lenkiant medžius, jis nuostabiai žėrėjo.

Išjojus į laukinę gamtą, likęs pasaulis pranykdavo. Sofija galvodavo tik apie nugarą glostančią saulę, delnuose laikomas vadeles ir į nuotykiją lydinčią Marę Lu. Sofija jojo per šešėlyje skendinčias laukymes ir spygliuotų gervuogių tankumynus, kol popiečio saulė ėmė leistis ir galiausiai atėjo metas apsisukti. Kartu jos prašuliavo sodria pieva link aukšta medinė tvora apjuosto tvarkingo aptvaro – namų.

– Paskutinis šuolis, – sušnabždėjo Sofija, pasilenkusi prie Marės Lu kaklo. – Tegul jis būna nepakartojamas!

KVIETIMAS SOFIJAI

Marė Lu palenkė ausis, tvirtai atsispyrė nuo žemės ir be vargo peršoko per tvorą. Laiminga prunkštelėjo ir ėmė lėtai žingsniuoti ristele.

– Tobula, – nusijuokė ant žemės nušokdama Sofijai. Ji pabučiavo kumelės snukį ir pridūrė: – Kaip visada!

Marė Lu prunkštelėjo, snukiu švelniai niuktelėdama Sofijai. Kol mergaitė su ja kalbėjosi ir glostė jos kaklą, kumelė akies krašteliu kai ką pastebėjo. Virš pastato mirgėjo rožinės spalvos blyksnis – kas tai? Marė Lu iš netikėtumo mirktelėjo. Bet kai atsimerkė ir žvilgtelėjo dar kartą, švieselė buvo dingusi.

Nieko keisto nepastebėjusi Sofija nerimavo dėl greitai besileidžiančios saulės. Ji paėmė Marės Lu vadeles ir nuskubėjo link arklidžių.

– Jau vėlu, – tarė. – Turiu parvesti tave į arklides prieš...

– ... prieš tai, kai sužinos mama?

Sofija krūptelėjo. Iš už arklidžių išlindo jos mažai-

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

sis brolis Markas, jis plačiai šypsojosi. Markui buvo vos devyneri, bet kartais jis nustebindavo įspūdingais detektyvo gebėjimais.

– Sužinojusi, kad išsivedei Marę Lu iš arklidžių, mama pašėls! – riktelėjo.

Marė Lu su Sofija paslapčia susižvalgė, jų akyse buvo matyti nerimas.

– Žinoma, tik spėju, – tęsė Markas, – nes girdėjau, kaip anksčiau tau sakė: „Nė negalvok išsivesti Marės Lu iš arklidžių.“

Sofija žaismingai niuktelėjo jam į šonkaulius. Ji nenorėjo laužyti taisyklių, pykdyti mamos, bet popietė buvo tokia saulėta, tokia pasakiška. Rodės, būtų neteisinga, jei nepajodinėtų ir atsisakytų patirti nuotykių.

– Laimei, mamai nereikia apie tai žinoti, – tai sakydama Sofija bandė galvoti greitai. – Ji užsiėmusi, ruošia vakarienę – juk žinai, kad gamindama lazainiją pamiršta visą likusį pasaulį.

KVIETIMAS SOFIJAI

Ji nustebė, kad Markas nieko neatsakė. Jo šypseną išblėso, o didelės rudos akys neįprastai išsiplėtė. Staiga Sofija suvokė, kad už jos kažkas stovi.

– Labas, mama! – nurijusi seiles atsigręžė.

Sofijos mama spoksojo į savo dukrą. Vieną ranką ji buvo uždėjusi sau ant klubo, kitoje laikė picos dėžę.

– Vakarienės negaminau, – griežtai pasakė. – Užsakaiu picą.

Žaibo greičiu Markas aplenkė sesę, čiupo dėžę mamai iš rankų ir nuskubėjo link namo.

– Nunešiu į vidų. Viso!

Sofijos širdis nusirito į kulnus. Galvą nuleidusi Marė Lu spoksojo į žemę. Jos pateko į bėdą.

– Kiek kartų tau sakiau, kad negali jodinėti už ūkio ribų? – paklausė Sofijos mama.

– Marei Lu reikėjo pamankštinti kojas, – paprieštaravo Sofija. Ji atsiduso. Mama taip į ją žiūrėjo, kad buvo neįmanoma nesakyti tiesos. – Jojau tik

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

įprastu mūsų maršrutu, – tyliai pridūrė. – Mudu su tėčiu ten nuolat jodinėjame.

Mamos žvilgsnis tapo švelnesnis. Ji priėjo prie Marės Lu, paglostė ją, nuvedė į arklides ir ėmė ruošti miegui.

– Tik stengiuosi tave apsaugoti, – tyliai tarstelėjo.

– Esu gera raitelė, – atsakė Sofija priešais Marę Lu pastačiusi kibirą vandens. – Neturėtum dėl manęs jaudintis.

Mama kilstelėjo antakį.

– Tikrai? Praėjusių savaitę vaikydamasi pabėgusių vištą jėjai per audrą. Dar prieš savaitę pagavau jus žaidžiančias gaudynių su buliumi.

– Na, gerai, mama.

Sofija žvilgtelėjo į Marę Lu ir ėmė kasyti jai kaklą. Ji jau buvo be apynasrio, tad mėgavosi švelniais šeimininkės pirštų prisilietimais. Juk tai, kas pavojinga, juodvi darė netyčia, taip paprasčiausiai nutikdavo.

KVIETIMAS SOFIJAI

– Kodėl niekada negali užsiimti tuo, kas saugu, paaugliams įprasta? – svarstė mama. – Turėtum susirasti draugų, kartu eiti į kiną, pas jas nakvoti. Turėtų būti linksma.

– Draugai pervertinami, – atkirto Sofija ir atsiveikindama apkabino Marę Lu. – Esu maištinga, nuotykius dievinanti ir mamą iš proto vedanti atskyrėlė.

Sofijos mama pakraipė galvą, šyptelėjo, pasi-
lenkė ir apkabino jas abi.

– Tikra tiesa, – sutiko. – Beje, dėl to, kad buvai išjojusi...

– Esu nubausta? – paklausė Sofija. – Aha. Taip ir maniau!

Kakariekū!

Didysis raudonasis gaidys, kuris gyveno ūkyje, atsitūpė ant tvoros prie Sofijos miegamojo. Jis

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

pakedeno plunksnas, giliai įkvėpė ir dar kartą užgiedojo. *Kakariekū!* Jo darbas buvo kiekvieną rytą, vos prašvitus, visus pažadinti ir jis niekada nevėluodavo to padaryti.

Mieguista Sofija nusižiovavo, plačiai pasirąžė, kilstelėjo langą ir iškišo per jį galvą.

– Ir tau labai gero ryto! – riktėlėjo draugiškai pamodama gaidžiui.

Sofija įsispyrė į šlepetes ir ėmė leistis laiptais žemyn į pirmą namo aukštą. Ji jau užuodė šiltą, pažįstamą mamos virtuvėje kepamų blynų kvapą. Besileisdama sustojo prie tėčio, Mailo Mendozos, nuotraukos. Sofijai ir Markui jo vis dar labai trūko – kartais buvo nelengva prisiminus, kad jo nebėra arklidėse, kur paprastai ruošdavo pašarą arkliams, kad jis nesidarbuoja ūkyje. Praeidama pro šalį, Sofija pabučiavo savo pirštus ir švelniai priglaudė juos prie įrėmintos tėčio nuotraukos – taip darydavo kiekvieną dieną.

KVIETIMAS SOFIJAI

– Labas rytas, tėveli, – sušnabždėjo.

Sofija stebėjimo į mielą tėčio veidą, kai suskambėjo durų skambutis.

Ding – dong!

– Aš atidarysiu! – šūktelėjo laiptais žemyn skubėdama mergaitė. Po kelių akimirkų pribėgo prie paradinių durų, plačiai jas atvėrė, bet už jų nieko nebuvo. Sofija išėjo į prieangį, dairydamosi į kairę, į dešinę. – Keista, – sumurmėjo ir jau ketino grįžti į vidų, bet vos neužmynė ant blizgančios sidabrinės dėžės, gulinčios ant durų kilimėlio.

Sofija pažvelgė į dėžę. Kaip ji čia atsidūrė? Ji dar kartą apsidairė, ieškodama dėžę atnešusio žmogaus, ir tada jai už nugaros suspindėjo purpurinė švieselė. Kai galiausiai ji nustojo dairytis ir įnešė dėžę į vidų, švieselė pranyko.

Sofija atnešė dėžę, nekantraudama parodyti ją mamai ir Markui. Ji buvo sunki, tvirta, jos šonų puošė pora auksinės ir violetinės spalvos žirgų.

VIEŅARAGIŲ AKADEMIJA

Pastebėjusi dėžės viršuje išraižytą savo vardą, ji aiktelėjo.

– Kas čia? – pasiteiravo Markas.

Sofijos mama nervingai stebėjo, kaip dukra atsargiai pakelia dangtelį. Viduje buvo žerinti kortelė su ypatingu kvietimu:

Sofijos akys suspindėjo. Mokykla, kurioje galėtų visą dieną jodinėti? Vieta, kurioje vietoje pamokų

KVIETIMAS SOFIJAI

leistų laiką su žirgais? Rodės, jos svajonė išsipildė! Ji maldaujamai pažvelgė į mamą.

– Ar galiu ten vykti?

– O aš ar galiu gauti jos kambarį? – nudžiugo Markas.

Sofijos mama susiraukė.

– O kaip tavoji mokykla čia?

– Jie man neleidžia į pamokas atsivesti savo *žirgo*! – atsakė Sofija. – Ir manęs čia niekas nepasiilgtų.

– Bet aš tavęs pasiilgčiau, – tarė mama. – Markas tavęs pasiilgtų.

Markas ėmė linksėti, paskui pakraipė galvą.

– Tiesą sakant, naujas miegamasis *padėtų* sumažinti netekties skausmą...

Mama piktai į ją dėbtelėjo. Tai pastebėjęs Markas netrukus išėjo, o Sofija išsiėmė iš dėžės lankstinuką su informacija apie Naraviegių akademiją. Skambėjo nepakartojamai.

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

– Žinau, kad dėl manęs nerimauji, – pasakė ji mamai, – bet nuojauta kužda, kad man lemta ten pakliūti.

Sofijos mama kurį laiką apžiūrinėjo lankstinuką. Galiausiai pakėlė akis ir ištarė:

– Atleisk. Nemanau, kad tai gera mintis.

– Mama! Rimtai? – Sofija sugniaužė krištolinį pakabuką, jausdama, kad netrukus pravirks. Tai buvo jojimo akademija. Mama žinojo, kad ji visada svajojo rūpintis žirgais. O žlugdyti kito žmogaus svajonių negalima, ar ne taip? – Tėtis norėtų, kad vykčiau! – išrėžė. – Jei būtų čia, *jis...*

Sofijos mama nususuko.

– Mūsų šeima ir taip daug neteko, – ramiai atsakė. – Nenoriu, kad išvyktum, Sofija.

Nieko neprisidursi. Ašarodama Sofija nubėgo atgal į savo miegamąjį ir užtrenkė duris.

